

OPONENTSKÝ POSUDEK KVALIFIKAČNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: ŠUMBERA Matěj**Obor: Herectví ALD****OPONENT DIPLOMOVÉ PRÁCE: Mgr. Kateřina Lešková Dolenská, Ph.D.**

Předložená, rozsahem nepříliš obsáhlá bakalářská práce se věnuje „použití základních filmových postupů v loutkovém divadle“, a to bez použití filmu jako takového (s. 9), a hned v anotaci trochu alibisticky vysvětluje, čím vším není – nezkoumá animovaný ani loutkový film, ani použití projekcí a videa a nezabývá se ani historickým vztahem mezi loutkovým divadlem a filmem. Svůj fokus vymezuje výhradně na perspektivu, vztah detailu a celku, střih a deformaci, jak zní názvy kapitol v hlavní části práce. Nejsem si ovšem jistá, jestli takhle úzké vymezení práci ve výsledku prospělo.

Diplomantovy predestřené úvahy (jež demonstruje zejména na užití kukátkové scény nebo jasně ohraničeného jevištního prostoru) mají v sobě sympatický zápal. Doznává se, že ho zkoumaná oblast opravdu upřímně zajímá a dokládá to i vztažením tématu ke školní inscenaci *Nejmenší ze Sámů*, na níž se podílel a která se velmi úspěšně představila českému i zahraničnímu publiku. Jenže nadšení je jedna věc a odborná analýza tématu věc druhá. Diplomant sice v závěru práce vysvětluje, že „mnoho literatury nenalezl“, ale ze čtení práce je evidentní, že by jí širší odborná základna a podstatně obsáhlejší literatura, jak primární, tak sekundární, velice prospěla. Postavit teoretické ukotvení práce týkající se užití filmových prostředků na pouhých dvou publikacích mi u vysokoškolské kvalifikační práce nepřipadá plně dostačující a za velmi chabou považuji i literaturu týkající se divadelní části úvah (o dopracování si vysloveně říká pasáž s teoretickým uchopením loutkového divadla na s. 14, stejně jako by bylo dobré za pomoci literatury poněkud korigovat úvahu o střihu na s. 25, který se podle diplomanta objevuje v momentě, kdy se v divadle „přestane respektovat jednota místa, času a děje“).

Ani vlastní metodologie badatelské práce není z textu příliš zřetelná – například výběr inscenací ilustrujících diplomantovy úvahy je spíš nahodilý, než že by z něj byl zřejmý klíč, proč vedle sebe uvádí inscenace Buchet a loutek (Příběh??? člověka a Rocky IX), nedávné práce nejmladší generace (Goon, μSputnik) a vedle nich Malíkovu prvorepublikovou inscenaci Míček Flíček z roku 1936(!). Během následujících sedmdesáti let se v loutkovém divadle nic pozoruhodného neurodilo?

Po formální stránce je práce uspokojivá (je poměrně čtivá, přehledně členěná), obsahuje jen zanedbatelné překlepy (špatně použité uvozovky v uvozovkách, chybná interpunkce, shoda podmětu s přísudkem), nicméně, co skutečně není u posluchače Divadelní fakulty tolerovatelné, jsou opakované záměny teatrologických pojmů „inscenace“ a „představení“, jimiž se to v textu jenom hemží.

Navzdory všem uvedeným výtkám však **práci doporučuji k obhajobě**. Je totiž třeba doplnit, že jsou v ní na mnoha místech rozptýleny autorovy velice zajímavé postřehy a cenné osobní komentáře k tématu. Bezvýhradně proto souhlasím s diplomantovým tvrzením, že se tato práce může stát inspirativním východiskem pro další (ovšem dodávám, že ideálně pro hlubší a analytičtější) úvahy o vztahu loutkového divadla a filmu.

Otázka pro obhajobu: Prosím o komentář připomínek k práci a zodpovězení doplňující otázky: Uvažujete o dalším zkoumání tohoto tématu ve své budoucí divadelní praxi?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 10.6. 2020

.....
p o d p i s